

LBRIS

We know
books

MAJA LUNDE

BATTLE
Dansul nu minte
niciodată

Traducere de
ROXANA-EMA DREVE

 UNIVERS

Mulțumiri lui

Grethe Daal Berentzen
Lise Tiller Sikkeland
Tora Ronge Gjengseth
Pernille Abelone Ronge Kaastad
Camilla Tellefsen
Randi Urdal
Karina Thonander
Therese Bøhn
Lisa Marie Gamlem
Guro Solberg
Joakim Botten
Steinar Storløyken

Cuprins

Valul îngust	7
Școala Valkyrien	12
Un fel de inimă frântă	17
A mai rămas ceva înăuntru?	22
Bani noi	26
Mașinile	32
Grand Hotel	36
În sfârșit, am dat de tine	40
Așteptarea	45
Cinci ani	49
Răsetul lui	55
Perla	60
Un pas în spate	65
Capătul pământului	70
Precizie	74
Război	79
Două mii	84
Chanel	90
Don't Sweat the Technique	97
Stovner by night	101
<i>Battle</i>	106
Salsa	112
Ratatul	117
Domnița Ida	122

Așa-zisul iubit	127
Ne vedem pe acoperiș	132
Punct fix	135
Mama	141
Într-o bulă	144
Ruptură	148
Păpușa de porțelan	153
Un cerc închis	157
Fotografia	162
În sfârșit	168
Invitația	172
<i>My Fair Lady</i>	175
Din nou la Operă	181
Ea știe că vii?	186
În încurcătură	189
Prea târziu	193
Ultima rundă	196
Mulțumiri lui	204

Valul îngust

Mi-a sunat telefonul, dar n-am răspuns. Repetam cap-coadă coregrafia pe care o aveam ca temă pentru a doua zi; îmi ieșea aproape perfect. Inima îmi bătea tare, aveam costumul ud de transpirație și pe spate, și pe piept. Dar eram atât de aproape.

Mă puteam vedea în întregime în oglinda cât peretele, montată de niște tâmplari la cererea tatei, cu cinci ani în urmă, când ne mutaserăm aici. Repetam îmbrăcată în negru. Costumul negru și colanții aveau ceva special, parcă mă scoteau în evidență. Când îmi mișeam ochii spre oglindă, vedeam doar unduirea unei linii subțiri, ca un val – o unduire continuă, de la un capăt al încăperii până în celălalt. Restul, cine eram eu cu adevărat, devenea neclar. Mi se întâmpla să aud oameni spunând că sunt drăguță, dar asta era pentru că nu observau cât de colțuroasă aveam fața sau că bărbia era prea ascuțită; nu băgau de seamă nici că aveam nasul un pic cam mare, iar genunchii, strâmbi. Orice bucățică de ciocolată mi se așeza direct pe coapse, imediat, la vedere. Însă, în oglindă, toate astea se evaporau, mă prefăceam în valul acela îngust, unduitor.

Simțeam o moliciune plăcută în brațe și în picioare – mă cuprindea de câte ori eram aproape de a finaliza ceva. Mai

aveam puțin și-mi ieșea. Lucram la un *adagio lung* care începea cu un *port de bras*. Capul înclinat într-o parte, privirea urmărind brațele. Încordată până în vârful degetelor. Mă concentram să dau mișcărilor fluiditate, să le umplu cu energie. Brațele în sus, în lateral, de parcă-ar fi fost aripi. Apoi piruetă, piruetă, piruetă, mutând iute privirea de la un punct-reper la altul, urmate de câteva *grand jetés* de-a lungul camerei. Cel mai dificil era sfârșitul. O piruetă, după care o săritură cu aterizare pe genunchii îndoiți și o rostogolire pe podea. Trebuia să meargă șnur, dar era destul de dificil să închei săritura cu o aterizare ușoară. Eram însă pe-aproape. Încă vreo câteva repetiții și avea să iasă perfect.

Telefonul m-a întrerupt.

Se afla pe noptieră, cu ecranul puternic luminat. M-am apropiat cu intenția de a răspunde, dar, când am văzut cine mă sună, am renunțat. Am rămas în picioare, uitându-mă la telefon. Și am numărat. Șapte... opt... nouă. În cele din urmă, a intrat robotul. M-am întors. Ochii mi s-au oprit asupra unui poster prins pe perete. O balerină celebră, subțire, în timpul unei sărituri. Plutea de-a dreptul într-un *grand jeté*, cu picioarele perfect întinse într-un șpatat, ba chiar ușor orientate în sus, atât era de flexibilă. Aproape că vedeai tremurul dat de încordarea mușchilor, fiecare celulă din corp lua parte la mișcări. Balerina ținea brațele ridicate, privirea îndreptată în sus, parcă spre tavan. Dar, din felul în care fusesse creat afișul, părea că se uită la titlu, la numele pe care singură și-l alesese la începutul carierei: Vivian Prytz.

Pe același perete, ceva mai departe, era o altă fotografie cu ea. O poză cu ea și cu mine. Aveam opt ani și trăsături încă nedefinite. Nasul părea să fie potrivit de mare între obrajii rotunzi, iar gura era aceea a unui copil fericit. Țineam

în mână o pereche nou-nouță de poante. Era înainte să-mi dau seama că vreau să mă concentrez mai mult pe dansul modern și pe jazz. Vai, cât plânsesem pentru poantele alea! Fiindcă eram prea mică. Dar ei i s-a părut foarte tare și mi le-a dăruit. Zâmbea în poză, mă strângea de mână și privea spre poante. Poate că era mândră.

M-am întors în fața oglinzii și am dat drumul melodiei de la început. M-am așezat în poziția pentru deschidere și am parcurs dansul de la un capăt la altul. Dar, dintr-odată, am simțit că mai aveam foarte mult până să stăpânesc mișcărilor. Brațele nu mă ascultau și m-am împiedicat de mai multe ori. Iar trecerea de la salt la aterizare mi se părea imposibilă. Nu mai aveam niciun simț al echilibrului, pierdusem legătura cu centrul de greutate al corpului meu.

Am încercat. Dar am căzut.

Am încercat încă o dată. Și iarăși am căzut.

Din nou și din nou.

Într-un final nu mai aveam putere să mă ridic de pe podea. Mi se făcuse rău. Când mâncasem ultima oară? Picioarele îmi tremurau. Mi-am scos jambierele și am observat că niște vânătași noi stăteau să răsară, ca niște flori, printre cele vechi, deja albăstrii sau îngălbenite.

- Te dai bătută?

M-am întors. În pragul ușii stătea tata. Își sprijinea brațul de cadru și surâdea. Avea zâmbetul pe care deseori îl afișa în fața vânzătorilor sau a chelnerilor, încercând să obțină servicii mai bune. Nu puteai rezista aceluia zâmbet.

În loc de răspuns, am bolborosit ceva și-am încercat să mă ridic. Nu-mi plăcea să mă vadă astfel.

- Știi ceva? Tu ești cea mai bună. Și să nu zici că nu-i așa! a spus el.

- Aiurea!

Tata era cel mai mare fan al meu. Poate singurul. Nu întotdeauna obiectiv.

A intrat și mi-a ciufulit părul, deși știa că avea să mă coste încă o tură de dat cu peria și cu fixativ. Părul trebuia să fie aranjat, nu să-mi stea în ochi, după cum repeta Birgitta, profesoara mea de dans.

- Și sunt sută la sută obiectiv, a continuat tata.

- Bine măcar că știi asta, i-am zis.

A râs și s-a tras deoparte. Mă făcuse și pe mine să zâmbesc. Cu surâsul lui putea topi și un diamant.

- Continuă, nu mă lua în seamă!

Îi plăcea să stea și să mă privească dansând. Când desființase peretele dintre cele două dormitoare de la etaj, ca să am suficient spațiu pentru a repeta acasă, susținea c-o făcuse din motive pur egoiste. Și era așa de entuziasmat, încât îl crezusem. Camera era absolut minunată. Nu știam pe nimeni care să mai aibă așa ceva: un pic mai mult de patruzeci de metri pătrați și patru ferestre. Și cea mai grozavă priveliște din toată casa, astfel încât îmi puteam duce privirea până dincolo de fiordul Oslo, aproape până la Drøbak.

Am dat drumul la muzică și mi-am reluat dansul de la poziția de deschidere. De data asta n-am mai avut probleme cu respirația, mi-am echilibrat centrul de greutate, am dus mișcărilor la bun sfârșit. Începea să semene a dans.

Apoi a sunat din nou telefonul. Era în continuare pe nopțieră. De ce nu-l dădusem pe modul silențios? Doar știam bine că ea suna mereu de două sau de trei ori.

- Nu răspunzi? s-a mirat tata.

Mi-am coborât privirea. Parchetul era uzat. Tata voia să-l schimbe, dar eu îi spuneam că nu e nevoie. Cu fiecare piruetă

parcă toceam și mai tare adânciturile din lemnul pardoselii. Putea totuși să rămână așa până aveam să mă mut, ceea ce plănuiam să fac peste un an, la finalul anului trei. Când - sau mai degrabă dacă - voi intra la școala de coregrafie.

Telefonul suna întruna.

Ne-am uitat la el amândoi, dar niciunul n-a făcut vreo mișcare.

- E mama? a întrebat el, încetișor.

Nu trebuia să-i răspund. Știa deja.

- Când ai vorbit cu ea ultima oară?

Vocea îi era joasă și blândă, ca atunci când eram mică și mă răneam, iar el voia să-mi pună un plasture.

Nu mă puteam uita la tata și nu voiam să-i răspund. La urma urmei, nu era treaba lui. La urma urmei, ea ieșise din viața lui.

În sfârșit, telefonul a încetat să sune.

Am luat telecomanda și am pornit muzica de la început.

- Poate să rămână pe mâine, i-am zis repede.

Și i-am zâmbit, sperând să nu insiste.

A dat din cap. Zâmbetul de flăcăiandru i s-a șters de pe buze. Avea privirea grea. A vrut să-mi spună ceva, dar s-a abținut.

După ce a plecat, închizând ușurel ușa după el, am rămas în picioare. Trebuia să-mi iasă. Știam că Birgitta e cu ochii pe mine. Iar eu nu eram Ida, să mă chinui la fiecare pas, nu eram nici Charlotte, să mă lupt din greu cu propriul corp. Eram Amalie Prytz și aveam dansul în sânge.

Școala Valkyrien

Am dansat toată noaptea. Din fericire, camera tatei se afla în celălalt capăt al casei, așa că muzica nu-l deranja. În plus, grădina era prea mare ca sunetul muzicii să ajungă până la vecina noastră cam înțepată, Ellinor Nagel. Altfel, mă gândesc că ar fi luat-o razna să asculte fără încetare melodia lui Beyoncé, „Hello“.

*You shelter my soul
You're my fire when I'm cold
I want you to know
You had me at hello
Hello
Hello
Hello
Hello
You had me at hello*

Și tot așa.

La început mi s-a părut imposibil. Îmi forțam corpul să facă ceva de care fizic nu era în stare, ceva ce reușisem în trecut, un pic mai devreme, dar care acum mi se prelingea ca nisipul printre degete. Nu am băgat de seamă când s-a

lăsat întunericul în încăpere. Pe când soarele apunea în depărtare, în fiordul Oslo, avansasem prea puțin. Nu eram nici pe departe acolo unde îmi propusesem.

În încăpere se făcea tot mai întuneric, dar nu conta. Mișcările erau parte din mine acum, nu mai aveam nevoie de oglindă, știam ce trebuie să fac și nu aveam timp să aprind lumina. Sau, pur și simplu, uitasem s-o aprind. Privirea mi-a căzut pe ceasul electronic. Arăta trecut de miezul nopții. Am simțit dintr-odată un gol în stomac. Parcă un hău se deschisese în mine, din piept până jos, de-a lungul coloanei vertebrale. Nepotolită, foamea se preschimba în altceva, o senzație puternică, fără nicio legătură cu mâncarea, o senzație pe care o puteam controla. Mi se întâmpla adesea. Știam ce e și știam că nu-i înțelept s-o prelungesc. Văzusem fete care își distrușeseră sănătatea mâncând prea puțin. Trebuia să fim slabe, dar nici așa de slabe. Și tata mă bătea la cap în privința asta. În fiecare zi. Fără excepție. Așa că m-am furișat în bucătărie, am luat niște rondele de orez din dulap și mi-am umplut un pahar cu apă. Stăteam pe întuneric și ronțaiam de zor. Rondelele mi se păreau delicioase, mai bune decât înghețata pe care o consideram cel mai gustos lucru din lume.

După cinci minute m-am întors în cameră.

Când m-am culcat, se lumina deja de ziuă. Nu mai aveam puterea să trag perdelele. Păsărelele își începuseră triful și țopăiau sprintene pe ramurile de liliac. Eu eram oricum, numai sprintenă nu. Parcă mă lovise o mașină. Aveam picioarele pline de bășici pe care nu apucasem să le acopăr cu plasturi. Capul, în schimb, îmi plutea. Pentru că reușisem. Ultima oră când repetasem coregrafia, îmi ieșise perfect. Până și trecerea dificilă de la piruetă la salt.

Am adormit cu un zâmbet pe buze.

După ce-am început cursurile la școala Valkyrien, mi-au luat săptămâni bune până să încetez să mai zâmbesc prostete de câte ori intram pe poartă, în curtea școlii. Parcă aș fi fost îndrăgostită. Sau cel puțin așa îmi închipuiam că e iubirea. Nu-mi venea să cred că intrasem! Nu-mi venea să cred că urma să stau aici trei ani și să fac parte din această lume!

Școala se afla printre blocurile vechi și frumoase din Frogner. Arăta imensă, mai ales în ochii unui boboc. Clădirea din cărămidă roșie se înălța în fața ochilor mei, cu lungi șiruri de ferestre. Acoperișul era întrerupt de trei arcade, iar în partea de sus a fiecăreia se afla o fereastră îngustă, ca de castel. Și la interior totul părea grandios: coridoare lungi, tavan înalt, ferestre largi, cu pervazuri atât de late, încât puteai sta pe ele. Erau atât de multe cotloane și cămăruțe în mansarda cu plafon înclinat și o căldură sufocantă vara, încât te puteai ușor rătăci. Iar sala de dans era enormă, cu tavan înalt, boltit și în capăt cu ferestre colosale, prin care razele soarelui luminau dansul firelor de praf. De fapt, cam totul era prăfuit acolo. Nu puteai fi niciodată sigur că nu îți cade tencuială în cap – se dezlipea atât de pe pereți, cât și de pe tavan. Însă făcea și asta parte din întreaga experiență.

Clădirea era veche, din 1905. Câte n-or fi văzut și auzit pereții ei în toți anii ăștia? Poate că, pe la 1920, elevii dansau charleston, ca în *Marele Gatsby*. Poate că învățau unii de la alții pașii de dans la modă, când profesorii nu se uitau la ei. Sau poate că, pe vremea războiului, își dădeau din mână în mână ziare interzise. Doar se găseau atâtea ascunzători în această clădire...

Școala avea propriul ordin de cavalier. Se acorda „unei persoane care a adus servicii deosebite societății și a dat

dovadă de mare sânguință școlară“. La școala Valkyrien se așteptau lucruri mari de la tine.

Mama mea fusese și ea elevă aici.

La prima oră aveam coregrafie. Mă trezisem devreme și-mi făcusem încălzirea. Eram pregătită. Îmi simțeam corpul încordat, concentrat, puternic.

Birgitta nu a scos niciun cuvânt. S-a uitat prin clasă, peste capetele noastre, și a pornit muzica. Știam ce aveam de făcut.

Executam mereu aceiași pași. Multora dintre noi le ieșeau. Am zărit-o cu colțul ochiului pe Charlotte. Își îmbunătățise tehnica, dar parcă era cam plinuță. Avea niște forme ca roșcata din *Mad Men* și atunci când dansa îi ieșeau și mai tare în evidență. Pe Ida n-am văzut-o, fiindcă dansa în spatele meu, dar o puteam auzi. Sufla din greu, ca o mașină hârbită. Birgitta obișnuia să ne reamintească mereu că respirația dă continuitate mișcărilor, le leagă, creează treceri și formează un întreg. Respirația Idei nu era *deloc* un întreg. Era sacadată, tensionată, fără ritm.

Dar mie îmi mergeau ca unse și respirația, și mișcărilor.

– Amalie! a spus Birgitta, apropiindu-se de mine. Poți veni cu un pas în față, pentru solo.

Am făcut pasul înainte și am început dansul pe care-l exersasem acasă. Nu era prima oară. Birgitta alegea adesea pe una dintre noi pentru solo, ca și cum repetam pentru vreun spectacol. În ultima vreme mă alesese mai mereu pe mine; speram că așa avea să fie și de acum înainte.

Port de bras. Mi-am întins brațele și picioarele cât de mult am putut, cu mișcări ample. Piruete. Nu mi-am pierdut deloc echilibrul. Apoi, salturile. Picioarele mi-au aterizat întocmai unde trebuia. Și... dificilul final. Mi-am fixat privirea într-un

punct al peretelui și am trecut ușor la săritură, plutind parcă, înainte de a mă rostogoli pe podea. Mișcările îmi erau delicate și precise. Stăpâneam totul. La perfecție!

Acordurile de final din piesa „Hello” s-au stins și sala s-a cufundat în liniște. Nu se mai auzeau decât răsuflările noastre pe fundalul freamătului de departe al orașului. Ne-am întors ochii spre Birgitta, sperând într-un semn de apreciere, poate vreun zâmbet ascuns. Dar ea a rămas rece. *Stone face.*

Un fel de inimă frântă

După câteva clipe, Birgitta a făcut niște pași pe podea. Mergea mereu de parc-ar fi fost pe scenă. Cea mai neînsemnată mișcare era parte dintr-o coregrafie, ca și cum s-ar fi știut privită. Și de multe ori chiar era, însă doar de noi. Cândva fusese altfel. Urmase cursuri la Juilliard, în New York, și dansase pe marile scene ale Europei. Inegalabila Birgitta Jansson. Dansase chiar alături de mama mea, la Operă – văzusem pozele în albumul mamei. Dar Birgitta nu-mi vorbise niciodată despre asta. Oare fuseseră vreodată prietene cu adevărat? Ce bucurie a fost să aflăm că ne va fi profesoară! Ne-a trecut repede. După nici două săptămâni văzusem deja reversul medaliei și era mai întunecat decât o noapte ploioasă de noiembrie.

S-a oprit. Fără să se uite la noi – ținea privirea asupra unui punct deasupra capetelor noastre –, a început să vorbească:

– Asta nu-i un club de distracție, fetelor! Sincer, credeam că am trecut de etapa asta! a adăugat după încă un pas și deodată s-a întors spre Charlotte. În mod clar, pui suflet în mișcări. Dar...

O nouă pauză. Parcă vedeam inima Charlottei bătând sub costumul de balerină, deși stătea ușor aplecată, cu mâna în sold, încercând să pară că nu-i pasă.